

Pretty Little Liars 7

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 7

MASTER

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Voor Gloria Shepard en Tommy Shepard

Eerste druk 2012
Derde druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Heartless*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2010

© Sara Shepard, 2010

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2012

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2012

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3608 6

ISBN 978 90 443 3755 6 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Had ik maar een hart.’
De tinnen man, uit *De tovenaars van Oz*

VERLOREN EN GEVONDEN

Heb jij dat ook weleens gehad: dat iets heel belangrijks zomaar opeens verdween, zonder een spoor achter te laten? Zoals die vintage Pucci-sjaal, die je droeg naar het gala van de derde klas van de middelbare school? De hele avond hing hij om je hals, maar toen het tijd was om naar huis te gaan: *abracadabra*, verdwenen! Of dat prachtige gouden medaillon dat je van je oma had gekregen: op de een of andere manier kreeg het pootjes en ging het ervandoor. Maar... verloren dingen gaan natuurlijk niet in rook op. Ze moeten érgens zijn.

Vier mooie meiden uit Rosewood zijn ook heel belangrijke zaken kwijtgeraakt. En nog veel grotere dan een sjaaltje of een halsketting. Het vertrouwen van hun ouders bijvoorbeeld, een toekomst op een Ivy League-universiteit, hun onschuld. En ze dachten hun beste vriendin van vroeger ook te zijn kwijtgeraakt... maar dat is misschien niet zo. Misschien heeft het universum haar wel teruggebracht – veilig en wel. Maar denk erom: de kosmos heeft zo zijn manieren om alles weer in balans te brengen. Als er iets wordt teruggegeven, moet er iets anders worden afgepakt.

En in Rosewood kan dat alles betekenen. Geloofwaardigheid, gezond verstand... ja, zelfs levens.

Aria Montgomery arriveerde als eerste. Ze smeed haar fiets op het grind van de oprit en plofte neer onder de lavendelkleurige

treurwilg, waar ze met haar vingers over het kort gemaaide gras streek. Gisteren nog had ditzelfde gras geroken naar zomer en vrijheid, maar na alles wat er was gebeurd, werd ze niet langer blij van deze geur.

Emily Fields was de volgende die verscheen. Ze droeg dezelfde onopvallende gebleekte spijkerbroek en hetzelfde citroengele Old Navy T-shirt als de avond tevoren. De kleren zagen er nu alleen gekreukeld uit, alsof ze erin had geslapen. ‘Hoi,’ zei ze lusteloos, terwijl ze zich naast Aria op het gras liet zakken.

Op exact hetzelfde ogenblik verscheen Spencer Hastings in haar voordeur, met een ernstige blik op haar gezicht, en gooide Hanna Marin het portier van haar moeders Mercedes dicht.

‘Zo...’ verbrak Emily de stilte toen ze allemaal bij elkaar waren.

‘Zo,’ echode Aria.

Toen draaiden ze zich allemaal tegelijk om naar de schuur achter in Spencers tuin. De avond ervoor zouden Spencer, Aria, Emily, Hanna en Alison DiLaurentis (hun beste vriendin en leidster van de klik) daar hun langverwachte ‘eind-van-de-brugklas’-slaapfeest houden. Maar in plaats van dat het feest tot in de vroege uurtjes had geduurd, was het vlak voor middernacht abrupt afgebroken. In plaats van de perfecte start van een lange zomer was het een pijnlijke beproeving geworden.

Geen van hen durfde oogcontact te maken. Geen van hen durfde naar het grote victoriaanse huis van de burens te kijken, dat toebehoorde aan de familie van Alison. Daar moesten ze zo naartoe – al was het niet Alison die hen had uitgenodigd om vandaag langs te komen, maar haar moeder, Jessica. Zij had hen alle vier halverwege de ochtend gebeld om te zeggen dat haar dochter na het ontbijt niet was opgedoken en te vragen of ze soms bij een van hen was. Ali’s moeder had niet al te ongerust geklonken toen zij allemaal ontkennend hadden geantwoord. Maar toen ze een paar uur later opnieuw belde om te vertellen dat Ali zich nog stééds niet had gemeld, klonk haar stem hoog en iel van angst.

Aria trok haar paardenstaart wat strakker. ‘Geen van ons heeft gezien waar Ali naartoe is gegaan, toch?’

Ze schudden hun hoofd.

Spencer drukte voorzichtig op de bloeduitstorting die die ochtend ineens op haar pols had gezeten. Ze had geen idee wanneer ze die had opgelopen. Er zaten ook een paar krassen op haar arm, alsof ze in een klimplant verstrikt had gezeten of zo.

‘En ze heeft ook niemand verteld waar ze heen wilde?’ vroeg Hanna.

Ze trokken allemaal hun schouders op.

‘Die is vast ergens lol aan het maken,’ besloot Emily, met hangend hoofd en een Iejuor-stemmetje. Van de meiden had ze de bijnaam ‘Killer’ gekregen – omdat ze zich vaak opstelde als Ali’s persoonlijke pitbull. Alleen al het idee dat Ali met iemand anders meer plezier zou kunnen hebben, brak haar hart.

‘Leuk dan, dat ze ons daar ook bij betreft,’ sprak Aria sarcastisch, terwijl ze met haar motorlaarzen tegen een graspol schopte.

De hete junizon brandde meedogenloos op hun winterbleke huid. Ze hoorden een zwembadplons, ergens in een achtertuin, en het gebrom van een grasmaaier in de verte. De typische zomergelukgeluiden van Rosewood, Pennsylvania – een smetteloze, chique voorstad, zo’n dertig kilometer van Philadelphia. De meiden zouden nu eigenlijk bij het zwembad van de Rosewood Country Club moeten liggen, glurend naar alle leuke jongens van hun particuliere eliteschool, Rosewood Day. Dat konden ze natuurlijk nog steeds gaan doen, maar het voelde gewoon raar om pret te maken zónder Ali. Zonder haar voelden ze zich richtingloos, als actrices zonder regisseur of marionetten zonder poppenspeler.

Tijdens het slaapfeest gisteravond leek Ali zich nog meer aan hen te ergeren dan anders. Afwezig was ze ook geweest. En toen ze hen wilde hypnotiseren en Spencer erop stond dat de gordijnen daarbij openbleven, wilde zij ze per se dicht hebben – waarop ze plots de deur uit was gelopen, zonder zelfs maar gedag te zeggen. De meiden hadden alle vier het beklemmende gevoel gehad dat ze wisten waarom Ali was opgestapt: omdat ze iets beters te doen had, met vrienden of vriendinnen die ouder en veel cooler waren dan zij.

En ook al zou niemand van hen het toegeven, ze hadden dit allemaal voelen aankomen.

Ali was op Rosewood Day een trendsetter, degene die de Lekerste Meiden-lijst van alle jongens aanvoerde, én degene die bepaalde wie er populair was en wie een ongewenste Net-niet. Zij wist iedereen te charmeren: van haar stuurse oudere broer Jason tot de strengste geschiedenisleraar van de school. Vorig jaar had ze Spencer, Hanna, Aria en Emily plots út de anonimiteit geplukt en ín haar kring van intimi geplaatst. Die eerste paar maanden was alles perfect geweest: met zijn vijven regeerden ze over de gangen van Rosewood Day, gedroegen zich als een koningin met haar hofhouding op groep-8-feestjes en pikten bij de bistro Rive Gauche in de King James Mall altijd de beste plek in door de minder populaire meiden er simpelweg weg te jagen. Tegen het eind van de brugklas begon Ali echter steeds terughoudender te worden. Ze belde hen niet meer meteen als ze thuis was uit school; ze aptte hen niet meer stiekem in de klas. En als de meiden haar spraken, was haar blik vaak wazig, alsof ze met haar gedachten ergens anders zat. Het enige wat Ali nog leek te interesseren, waren hun diepste, donkerste geheimen.

Aria wierp een blik op Spencer. ‘Jij bent gisteravond toch achter Ali aan gerend? Heb je echt niet gezien welke kant ze op ging?’ riep ze boven het geluid van een hakselaar uit.

‘Nee,’ zei Spencer vlug, turend naar haar witte J. Crew-teen-slippers.

‘Ben jij de woonschuur uit gerend?’ Emily trok aan een van haar roodblonde staartjes. ‘Daar kan ik me helemaal niets van herinneren.’

‘Ja, dat was vlak nadat Spencer Ali had gezegd dat ze kon ophoepelen,’ zei Aria met een vleugje irritatie in haar stem.

‘Ik had niet gedacht dat ze dat ook echt zou doen,’ bromde Spencer, terwijl ze een verdwaalde, felgele paardenbloem afplukte.

Hanna en Emily peuterden aan hun nagelriemen. Toen de wind draaide, roken ze de zoete geur van seringen en kamperfoelie. Het laatste wat ze zich herinnerden, was die merkwaaardige hyp-

noseact van Ali: zij had van honderd naar één geteld, waarna ze hun voorhoofd met haar duim had aangeraakt en had verkondigd dat ze nu in haar macht waren. Toen ze, naar het leek wel uren later, ontwaakten uit een diepe, verwarrende slaap, was Ali verdwenen.

Emily trok de halsopening van haar T-shirt over haar neus, iets wat ze altijd deed als ze zich zorgen maakte. Haar shirt rook licht naar deodorant en wasmiddel. ‘Maar wat zeggen we nu tegen Ali’s moeder?’

‘We liegen,’ zei Hanna, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. ‘We zeggen gewoon dat Ali bij haar hockeyvriendinnen is.’

Aria hield haar hoofd schuin en volgde afwezig een vliegtuig, hoog in de wolkeloze, blauwe lucht. ‘Mmm... als jij het zegt.’ Maar diep vanbinnen wilde ze helemaal niet voor Ali liegen. Ali had gisteravond weer een paar onmiskenbare hints over dat afschuwelijke geheim van haar vader laten vallen. Verdiende ze haar hulp wel?

Emily’s ogen volgden een hommelt die in Spencers voortuin van bloem naar bloem vloog. Ook zij had er weinig trek in om voor Ali te liegen. Het zou haar niets verbazen als ze inderdaad bij haar hockeyvriendinnen was – griezelig wereldwijze meiden, die Marlboro’s uit het raampje van hun Range Rover rookten en feesten bezochten waar het bier rijkelijk vloeide. Was het heel erg dat ze bijna wilde dat Ali in de problemen raakte, omdat ze met die meiden de hort op was gegaan? Was ze een slechte vriendin, omdat ze Ali liever helemaal voor zichzelf had?

Ook Spencer keek nors voor zich uit. Het was niet eerlijk dat Ali er gewoon maar van uitging dat zij wel voor haar zouden liegen! Gisteravond, voordat Ali haar voorhoofd kon aanraken om haar onder hypnose te brengen, was ze luid tegenstribbelend opgesprongen. Ze had er genoeg van dat Ali hen zo in haar macht had. Ze had er genoeg van dat alles altijd precies ging zoals Ali het wilde.

‘Kom op nou, jongens,’ drong Hanna aan, toen ze hun weer-

zin voelde. ‘We móéten Ali indekken.’ Het laatste wat ze wilde, was wel dat Ali een réden had om hen te laten vallen. Als dat gebeurde, werd zij immers vast weer die lelijke, mollige nobody die ze vroeger was geweest. Maar dat was nog niet eens het ergste! ‘Als we haar nu niet beschermen, vertelt ze misschien iedereen dat...’ Ze zweeg en keek naar de overkant van de straat, naar het huis van Toby en Jenna Cavanaugh. Dat was in het afgelopen jaar behoorlijk verwaarloosd: het gras in de voortuin schreeuwde om een maaibeurt en de onderkant van de garagedeuren was bedekt met een dunne, groengespikkelde schimmellaag.

Vorig voorjaar hadden de vriendinnen er per ongeluk voor gezorgd dat Jenna Cavanaugh blind was geworden, toen zij met haar broer in hun boomhut zat. Niemand wist echter dat zij degenen waren geweest die dat vuurwerk hadden afgestoken. Ali had hen laten beloven dat ze nooit zouden verklappen wat er werkelijk was gebeurd. Dit geheim zou hen voor eeuwig aan elkaar verbinden, had ze gezegd. Maar wat als ze geen vriendinnen meer waren?

Ali kon werkelijk meedogenloos zijn voor mensen die ze níet mocht. Nadat ze Naomi Zeigler en Riley Wolfe aan het begin van groep 8 – zomaar uit het niets – had gedumpte, had ze hen van feesten verbannen, jongens voor de grap naar hun huis laten bellen en zelfs ingebroken op hun MySpace-pagina’s, om er half-gemene, half-grappige dingen over hun gênantste geheimen op te zetten.

Als Ali haar vier nieuwe vriendinnen aan de kant zette, welke beloften zou ze dan allemaal breken? Welke geheimen zou ze dan verklappen?

De voordeur van de familie DiLaurentis ging langzaam open en Ali’s moeder verscheen. Normaal gesproken zag ze er altijd heel stijlvol en verzorgd uit, maar nu zat mevrouw DiLaurentis’ lichtblonde haar in een slordige paardenstaart, hing haar rafelige korte broek laag op haar heupen en reikte haar sjofele T-shirt slechts tot net over haar navel.

De meiden stonden op en sloften over het stenen pad naar Ali’s

voordeur. Zoals gewoonlijk rook de hal van de familie DiLaurentis naar wasverzachter en overal hingen foto's van Alison en haar broer Jason. Aria's blik vloog meteen naar Jasons laatste schoolfoto: zijn halfflange blonde haar uit zijn gezicht gestreken, zijn mondhoeken opgekruld tot een magere glimlach.

Voordat de meiden hun vaste ritueel konden uitvoeren – het aanraken van de rechterbenedenhoek van hun lievelingsfoto van hun gezamenlijke uitstapje naar het Poconogebergte, afgelopen juli – duwde mevrouw DiLaurentis hen al naar de keuken en gebaarde ze plaats te nemen aan de grote, houten tafel. Het voelde raar om in Ali's huis te zijn zonder dat Ali er was – bijna alsof ze haar kwamen bespioneren. Overal zagen ze bewijzen van haar bestaan: een paar turkooizen Tory Burch-sleehakken bij de deur van het washok, een minitube van haar favoriete vanille-handcrème op de telefoontafel, haar rapport (allemaal tienennatuurlijk) op de roestvrijstalen koelkast, onder een pizzavorrige magneet.

Mevrouw DiLaurentis ging ook zitten en schraapte haar keel. 'Meisjes, ik weet dat jullie en Ali gisteravond samen waren en ik wil dat jullie heel goed nadenken. Weten jullie zeker dat ze niets heeft losgelaten over waar ze nu zou kunnen zijn?'

Ze schudden alle vier hun hoofd, turend naar de jute place-mats.

'Ik denk dat ze bij haar hockeyvriendinnen is,' flapte Hanna er uit, net toen het erop begon te lijken dat niemand meer iets ging zeggen.

Mevrouw DiLaurentis scheurde een boodschappenlijstje in piepkleine stukjes. 'Ik heb alle meiden uit de telefoonpiramide van het team al gebeld... én haar vriendinnen van het hockeykamp. Niemand heeft haar gezien.'

De meiden keken elkaar geschokt aan. Hun borstkas kneep zich samen, hun hart begon sneller te slaan. Als Ali niet bij een van haar andere vriendinnen was, waar was ze dán?

Mevrouw DiLaurentis trommelde met haar vingers op tafel. Haar nagels zagen eruit alsof ze erop had gebeten. 'Heeft ze gis-

ter tegen jullie gezegd dat ze naar huis ging? Ik dacht dat ik haar in de keukendeur zag staan toen ik zat te praten met...' Ze dwaalde even af, wierp een blik op de achterdeur. 'Ze leek van streek.'

'Nee, ze heeft niet gezegd dat ze naar huis zou gaan,' mompelde Aria.

'O.' De handen van Ali's moeder trilden toen ze naar haar koffiemok reikte. 'Heeft ze weleens verteld dat ze werd gepest?'

'Dat zou nooit iemand doen,' zei Emily vlug. 'Iedereen is dol op Ali.'

Mevrouw DiLaurentis opende haar mond al om hier tegenin te gaan, maar veranderde toen blijkbaar van gedachten. 'Daar zul je dan wel gelijk in hebben. En heeft ze ook nooit iets gezegd over van huis weglopen?'

Spencer snoof. 'Echt niet!'

Maar Emily zakte een beetje onderuit. Zij en Ali hadden het soms over samen weglopen. Een van de fantasieën die de laatste tijd vaak voorbij waren gekomen, was dat ze naar Parijs zouden vliegen, om daar een gloednieuwe identiteit aan te nemen... Maar ze wist zeker dat Ali het nooit echt had gemeend.

'Leek ze weleens... ongelukkig?' ging mevrouw DiLaurentis verder.

De meiden keken langzaam steeds verbouwereerder.

'Ongelukkig?' riep Hanna ten slotte uit. 'Neerslachtig, bedoelt u?'

'Absoluut niet!' verklaarde Emily, denkend aan hoe uitgelaten Ali de dag tevoren pirouettes had gedraaid op het grasveld, omdat ze de brugklas achter de rug hadden.

'Ze zou het ons beslist vertellen als haar iets dwarszat,' voegde Aria eraan toe – hoewel ze daar zelf niet geheel van overtuigd was. Sinds ze een paar weken geleden samen met Ali een schokkend geheim van haar vader had ontdekt, had ze Ali's gezelschap eerlijk gezegd wat gemeden. Ze had gehoopt deze episode met het slaapfeest van gisteravond te kunnen afsluiten.

De vaatwasser van de familie kreunde en begon aan het vol-

gende stadium van zijn programma. Meneer DiLaurentis kwam de keuken binnen, met waterige ogen en een wat verloren blik. Toen hij zijn vrouw zag, gleed er een ongemakkelijke uitdrukking over zijn gezicht. Hij draaide zich snel om en liep weer weg, druk krabbend aan zijn grote, scherpe neus.

‘Weten jullie echt niets?’ vroeg mevrouw DiLaurentis met diepe, zorgelijke rimpels in haar voorhoofd. ‘Ik heb nog gezocht naar haar dagboek, omdat ik hoopte dat ze daar misschien in had geschreven waar ze naartoe is... maar ik kan het nergens vinden.’

Hanna’s gezicht klaarde meteen op. ‘Ik weet hoe haar dagboek eruitziet! Zullen wij met u mee naar boven gaan om het te zoeken?’

De vriendinnen hadden Ali een paar dagen geleden in haar dagboek zien zitten schrijven, toen haar moeder hen (zonder haar dochter in te lichten) meteen had doorgestuurd naar haar kamer. Ali werd zo in beslag genomen door haar dagboek dat ze van hen leek te schrikken – alsof ze helemaal vergeten was dat ze hen zelf had gevraagd bij haar langs te komen. Even later had mevrouw DiLaurentis de meiden naar beneden gestuurd, omdat ze Ali ergens de les over wilde lezen. Toen Ali vervolgens op de veranda verscheen, leek het haar te ergeren dat zij daar zaten – alsof ze niet in haar huis hadden mogen blijven terwijl haar moeder tegen haar tekeerging.

‘O nee, dat hoeft niet, hoor,’ antwoordde mevrouw DiLaurentis terwijl ze haar koffiemok vlug neerzette.

‘Heus,’ zei Hanna, terwijl ze haar stoel naar achteren schoof en de gang al in liep. ‘Het is echt geen moeite.’

‘Hanna...’ riep Ali’s moeder, haar stem plots zo scherp als een mes. ‘Ik zei: nee!’

Hanna stopte recht onder de kroonluchter.

Er speelde zich iets volkomen ongrijpbaars af onder mevrouw DiLaurentis’ huid.

‘O, oké,’ zei Hanna kalm en ze liep terug naar de tafel. ‘Sorry, hoor.’

Toen bedankte mevrouw DiLaurentis de meiden voor hun komst

en liepen ze achter elkaar naar buiten, met hun ogen knipperend tegen de verrassend felle zon.

Een eindje verderop in de doodlopende straat draaide Mona Vanderwaal, een van de losers uit hun klas, achtjes op haar Razor-step. Toen ze de meiden zag, zwaaide ze enthousiast. Niemand van hen zwaaide terug.

Emily schopte tegen een losse stoeptegél. ‘Mevrouw D. overdrijft echt. D’r is niets aan de hand met Ali.’

‘En ze is niet neerslachtig,’ vulde Hanna aan. ‘Achterlijk gewoon, om zoiets te zeggen.’

Aria stak haar handen in de achterzakken van haar minirok. ‘Maar wat als Ali wél is weggelopen? Oké, misschien niet omdat ze ongelukkig was, maar omdat ze ergens heen wilde waar ze het cooler vond. Ze zou óns er waarschijnlijk niet eens missen.’

‘Tuurlijk wel,’ snibde Emily. En toen barstte ze in tranen uit.

Spencer keek naar haar en rolde met haar ogen. ‘Mijn god, Emily. Moet dat nu echt?’

‘Laat haar nou,’ beet Aria haar toe.

Spencer bestudeerde Aria zwijgend van top tot teen. ‘Je neusbel zit scheef,’ zei ze uiteindelijk, met meer dan een zweempje hatelijkheid in haar stem.

Aria voelde aan het blinkende opplak-neusknopje op haar linkerneusvleugel. Op de een of andere manier was het afgezakt en hing nu bijna op haar wang. Ze duwde het vlug terug op zijn plek, maar trok het er toen, in een vlaag van onzekerheid, helemaal vanaf.

Er klonk geritsel, gevolgd door een luide *krak*. Toen de meiden zich in de richting van het geluid draaiden, zagen ze Hanna een handvol Cheez-Its uit haar tas graaien. Toen zij zag hoe ze haar aanstaarden, stopte ze onmiddellijk. ‘Wat nou?’ zei ze met een oranje kring om haar mond.

Ze wisten even geen van allen wat ze moesten. Emily depte haar tranen. Hanna nam stiekem nog een handje Cheez-Its. Aria frunnikte wat aan de gespen van haar motorlaarzen. En Spencer sloeg haar armen over elkaar en keek verveeld voor zich uit.

Zonder Ali leken de meiden opeens zo onvolmaakt. On-cool zelfs.

Toen klonk er een oorverdovend gebulder uit Ali's achtertuin. De meiden keken om en zagen een rode vrachtwagen naast een groot gat staan. De familie DiLaurentis liet daar een enorm prieel bouwen. Een vieze, broodmagere bouwvakker met een korte, dikke paardenstaart schoof zijn zonnebril omhoog en schonk hun een wellustige glimlach, waarbij hij een gouden voortand onthulde. Zijn kale, gespierde en hevig getatoeëerde collega, gekleed in een strak onderhemd en een gescheurde spijkerbroek, floot. De meiden huiverden onbehaaglijk: Ali had hun meer dan eens verteld van de dubbelzinnige opmerkingen die zij maakten als ze langsliep. Toen gebaarde een van de bouwvakkers naar degene achter het stuur van de vrachtwagen, waarna deze langzaam achteruit weg begon te rijden. Uit een lange, brede slang stroomde het dikke, leigrijze beton in het gat.

Ali had het al weken over dit prieel. Er zouden een *hot tub* en een open haard in komen, met eromheen allemaal grote planten, struiken en bomen, om een serene, tropische sfeer te creëren.

'Dat prieel wordt vast schitterend,' zei Emily overtuigd. 'En Ali gaat er de meest fantastische feesten houden!'

De anderen knikten voorzichtig. Ze hoopten maar dat zij daar dan ook voor werden uitgenodigd. Dat dit niet het einde van een tijdperk was.

Ze zeiden elkaar gedag en gingen ervandoor.

Spencer ging naar huis, liep de keuken binnen en tuurde door het achterraam naar de woonschuur, waar dat vreselijke slaapfeest had plaatsgevonden. Ach, wat zou het eigenlijk als Ali hen voorgoed had gedumpt? Haar vriendinnen mochten daar dan kapot van zijn, misschien was het niet eens zo erg. Zij had er onderhand genoeg van dat Ali haar altijd liep te koeioneren.

Toen schrok ze opeens van een luid gesnif. Haar moeder zat aan het kookeiland en staarde met een glazige blik voor zich uit. 'Mam?' zei Spencer zacht, maar haar moeder reageerde niet.

Aria liep terug over de oprit van de familie DiLaurentis. Hun vuilnisbakken stonden aan de stoeprand op de zaterdagse vuilniswagen te wachten. Een van de deksels was eraf gevallen. Boven op een zwarte plastic zak zag ze een leeg medicijnpotje liggen. Het etiket was er grotendeels afgekrabd, maar ze zag wel nog Ali's naam in dikke blokletters staan. Ze vroeg zich af of het een antibioticum was, of misschien iets tegen hooikoorts – de hoeveelheid pollen was dit jaar heftig in Rosewood.

Hanna wachtte op een van de keien in Spencers voortuin op haar moeder, die haar weer zou oppikken. Mona Vanderwaal stepte nog steeds rondjes over de doodlopende straat. Had mevrouw DiLaurentis het misschien bij het rechte eind? Had iemand het werkelijk gewaagd Ali te pesten – net zoals Ali en de anderen Mona altijd sarden?

Emily pakte haar fiets en liep ermee langs Ali's huis. De bouwvakkers waren net aan het pauzeren. Die magere vent met die gouden tand was aan het dollen met iemand met een piekerige snor. Ze hadden geen enkele aandacht voor het beton, dat uit de vrachtwagen het gat in kolkte. Hun auto's – een gedeukte Honda, twee pick-uptrucks en een hevig bestickerde Jeep Cherokee – stonden langs de stoeprand. Daarachter stond een ouderwetse zwarte sedan, die haar vaag bekend voorkwam. Hij was veel mooier en schoner dan de andere auto's: Emily zag zichzelf in de glanzende deuren toen ze erlangs fietste. Ze trok een peinzend gezicht. Wat zou ze doen als Ali haar vriendin niet meer wilde zijn?

Terwijl de zon steeds hoger klom, vroegen de meiden zich stuk voor stuk af wat er zou gebeuren als Ali hen als een blok zou laten vallen – net zoals ze met Naomi en Riley had gedaan. Geen van hen dacht nog aan de vertwijfelde vragen van mevrouw DiLaurentis. Zij was Ali's moeder: het was haar táák zich zorgen te maken...

Niemand van hen had kunnen voorspellen dat de dag erop de straat en de oprit van de familie DiLaurentis bezaaid zou staan met nieuwsbusjes en politieauto's. Ze hadden geen idee waar Ali

was of met wie ze had afgesproken toen ze die avond de woon-
schuur uit rende.

Nee, op die mooie junidag – de eerste dag van de zomervakantie – schoven ze alle zorgen van mevrouw DiLaurentis aan de kant. In stadjes als Rosewood gebeurden geen nare dingen. Al helemaal niet met meisjes als Ali. *Niks aan de hand*, dachten ze allemaal. *Die komt heus wel terug*.

En drie jaar later kregen ze misschien, heel misschien eindelijk gelijk.

I

ADEM NIET IN

Emily Fields opende haar ogen en keek om zich heen. Ze lag midden in de achtertuin van de familie Hastings en was omsingeld door een muur van rook en vlammen. Knoestige boomtakken knapten en vielen met een oorverdovend gedreun op de grond. Er straalde zo veel hitte uit het bos dat het wel half juli leek in plaats van eind januari.

Emily's andere ex-beste vriendinnen – Aria Montgomery en Hanna Marin – lagen vlak bij haar, hysterisch hoestend en gekleed in vlekkerige, zijden feestjurken met lovertjes. Achter hen jankten sirenes, in de verte zwaaiden de lichten van brandweerwagens. Vervolgens scheurden er maar liefst vier ambulances de oprijlaan van de familie Hastings op, zonder ook maar enige aandacht voor de perfect gevormde struiken en keurig onderhouden bloembedden.

Een ambulancemedewerker in een wit uniform stormde door de rookwolken heen. 'Alles goed met jullie?' riep hij, terwijl hij neerknielde bij Emily.

Emily voelde zich alsof ze was ontwaakt uit een slaap van minstens een jaar. Er was daarnet iets ongelooflijks gebeurd... Maar wát?

De verpleger greep haar arm, net voordat ze opnieuw achterover wilde zakken. 'Je hebt een hele hoop rook binnengekregen,' riep hij. 'Daardoor krijgen je hersenen niet genoeg zuurstof en

raak je steeds buiten bewustzijn.’ Hij zette een zuurstofmasker op haar gezicht.

Er kwam nog iemand in beeld. Het was een agent van de Rosewoodse politie die Emily niet kende: een man met zilvergrijs haar en vriendelijke, groene ogen. ‘Zijn er nog meer mensen in het bos, behalve jullie vieren?’ schreeuwde hij boven de herrie uit.

Emily’s lippen gingen vaneen, wanhopig zoekend naar een antwoord, dat ze maar niet te pakken kreeg. Maar toen – alsof er een knop was ingedrukt – kwam opeens alles wat er in de afgelopen uren was gebeurd, bij haar terug.

Al die appjes van A – die listige, nieuwe boodschapper, die maar bleef volhouden dat Ian Thomas Alison DiLaurentis niet had vermoord. Het register dat Emily op het feest in het Radley Hotel had gevonden en waarin het stikte van Jason DiLaurentis’ naam – wat betekende dat hij misschien patiënt was geweest in het Radley, toen het nog een instelling voor kinderen met psychische problemen was. Ian, die via de chat had bevestigd dat Jason en Darren Wilden, de politieagent die aan Ali’s zaak werkte, degenen waren die Alison hadden vermoord – en die hen waarschuwde dat die twee nergens voor zouden terugdeinzen om te zorgen dat zij hun mond hielden...

En toen... dat geflakker, die afgrijselijke zwavelstank en die vier hectare bos die opeens in brand stond.

Half verblind waren ze Spencers tuin in gerend, waar ze Aria waren tegengekomen, die vanuit haar nieuwe huis, één straat verderop, dwars door het bos was gekomen. En zij had een meisje bij zich gehad: een meisje dat ingesloten was geraakt tussen de brandende bomen, een meisje dat Emily had gedacht nooit meer terug te zien...

Ze trok het zuurstofmasker van haar gezicht. ‘Alison,’ riep ze. ‘Vergeet Alison niet!’

De politieagent keek haar een beetje schuin aan; de ambulancebroeder hield een hand rond zijn oorschelp. ‘Wie?’

Ze draaide zich om en wees naar de plek waar Ali had gelegen. Ze knipperde met haar ogen. Ali was er niet meer... ‘Nee...’

fluisterde ze. Ze draaide zich om. De andere ambulancemedewerkers ondersteunden haar vriendinnen net naar de ambulances. ‘Aria!’ schreeuwde Emily. ‘Spencer! Hanna!’

Haar vriendinnen draaiden zich naar haar om.

‘Ali!’ gilde Emily, wijzend naar de nu lege plek in het gras. Ze kwam moeizaam overeind. ‘Hebben jullie gezien waar Ali heen is gegaan?’

Aria schudde haar hoofd. Hanna hield haar zuurstofmasker voor haar gezicht, terwijl haar ogen nerveus van links naar rechts sprongen. Spencers gezicht werd spierwit, waarna ze door de ambulancebroeders in een van de ambulances werd geholpen.

Emily draaide zich wanhopig naar de ambulancebroeder naast haar om. Achter hem brandde de windmolen van de familie Hastings nog steeds fel. ‘Alison is hier! We hebben haar daarnet gezien!’

De verpleger keek haar wat weifelend aan. ‘Je bedoelt... Alison DiLaurentis, dat meisje dat... is overleden?’

‘Ze is niet dood!’ jammerde Emily, bijna struikelend over een boomwortel, terwijl ze langzaam achteruitliep. Ze wees naar de vlammen. ‘Ze is gewond! En ze zei dat iemand haar probeerde te vermoorden!’

‘Juffrouw...’ De politieagent legde een hand op haar schouder. ‘Kalmeert u nu toch, alstublieft.’

En toen klonk er ineens een *knap*, slechts enkele meters verderop. Emily draaide zich vliegensvlug om. Bij het terras van de familie Hastings stonden maar liefst vier verslaggevers.

‘Mejuffrouw Fields?’ riep een van hen, terwijl ze op Emily afrende en haar een microfoon in het gezicht duwde. Een man met een camera en iemand met een lange hengel sprintten eveneens naar voren. ‘Wat zei u nu? Wíé hebben jullie zojuist gezien?’

Emily’s hart bonsde in haar keel. ‘We moeten Alison gaan helpen!’ Ze keek wild om zich heen. Spencers tuin krioelde van de politieagenten en ambulancemedewerkers; Ali’s oude tuin daarentegen was donker en leeg. Toen ze iets zag bewegen achter het gietijzeren hek dat de tuin van de familie Hastings scheidde van die van de familie DiLaurentis, maakte haar hart een sprongetje.

Ali? Het was echter slechts een schaduw, veroorzaakt door de zwaailichten van een van de politieauto's.

Er leken steeds meer verslaggevers te komen: ze stroomden gewoon uit de voor- en zijtuin van de familie Hastings op haar af. Een brandweerwagen kwam met gillende sirene aangereden, mannen sprongen eruit en begonnen een gigantische slang uit te rollen en op de bomen te richten.

Een kale verslaggever van middelbare leeftijd tikte op Emily's arm. 'Hoe zag Alison eruit?' wilde hij weten. 'Waar is ze al die tijd geweest?'

'Ja, zo is het genoeg, mensen!' De politieagent begon iedereen weg te duwen. 'Geef haar eens wat ruimte.'

Hierop duwde de verslaggever de microfoon onder zijn neus. 'Gaat u verder onderzoeken wat zij beweert? Gaat u achter Alison aan?'

'Wie heeft deze brand eigenlijk gesticht? Hebben jullie dat gezien?' gilte een andere stem boven de herrie van de brandweer uit.

De ambulancemedewerkers loodsten Emily weg van de verslaggevers. 'Jij moet hier zo snel mogelijk vandaan.'

Emily jammerde zacht en tuurde wanhopig naar het lege stukje gras. Vorige week was exact hetzelfde gebeurd, toen ze Ians dode lichaam in het bos hadden gevonden: het ene moment lag het er nog, opgezwollen en bleek in het gras; het volgende was het... verdwenen. Dat kon haar toch niet nóg eens overkomen? Dat was gewoon onmogelijk.

Jarenlang had ze om Ali lopen treuren, geobsedeerd door elk lijntje in haar gezicht, elke haar op haar hoofd kon ze zich nog herinneren. En dat meisje uit het bos had echt exact op Ali geleken! Ze had Ali's sexy, schorre stem... en toen ze het roet van haar gezicht had geveegd, had ze dat gedaan met Ali's kleine, fijne handen.

Ze waren intussen bij de ambulance aangekomen. Een van de medewerkers zette het zuurstofmasker weer over Emily's neus en mond en hielp haar op een smalle brancard in de auto. Daarna kwamen de verplegers naast haar zitten en maakten hun gordel

vast. Een sirene begon te loeien en toen reed de ambulance langzaam het gazon af. Toen ze de straat op draaiden, zag Emily door de achterraut een politieauto rijden: zijn sirene was uit, evenals zijn koplampen. Hij reed echter niet naar het huis van de familie Hastings...

Ze keek weer naar Spencers huis en zocht opnieuw driftig naar Ali. Het enige wat ze zag, waren echter nieuwsgierige buurtbewoners. Zoals mevrouw McClellan, van iets verderop in de straat. Bij de brievenbus stonden meneer en mevrouw Vanderwaal, de ouders van Mona, de oorspronkelijke A. Ze had hen niet meer gezien sinds Mona's begrafenis, een paar maanden geleden. Ja, zelfs de Cavanaughs stonden vol afschuw naar de vlammen te turen. Mevrouw Cavanaugh had haar hand beschermend op de schouder van haar dochter Jenna gelegd. En ook al waren haar blinde ogen door haar donkere Gucci-zonnebril niet te zien, het leek verdorie net alsof ze Emily recht aankeek...

Maar Ali was nergens te bekennen in deze chaos. Zij was verdwenen – opnieuw.